

Å så må du ikke stille spørsmål.

Omsorgskomiteen behandler alle saker som omhandler pleie og omsorg i kommunen. Sektoren er stor og viktig for helsetilbudet. Her er det store utfordringer som krever langsiktige gode løsninger, men også hjelp til mange her og nå. Som politiker og nestleder i komiteen krever jeg å få mulighet til å skaffe meg best mulig informasjon før viktige beslutninger, slik at jeg faktisk vet hvilke konsekvenser våre beslutninger medfører. Jeg har bedt om at komiteen reiser rundt for å besøke bo og aktivitetssentrene og få snakke med noen ansatte og ledere, for bedre å forstå utfordringer. Jeg har bedt om at lederne som barnevernsjef, kommuneoverlege og sykehjemsoverlegen og ledene sykepleiere kan informere oss i komiteen. Administrasjonen har bestemt at dette kan vi ikke få, annet enn i helt spesielle saker. Det begrunnes med at pressen ikke finner frem til komiteens møter hvis de ikke holdes i Brumunddal og at det tar for mye av ledernes tid om de må sette av noen få timer i året for å informere politikerne om sine arbeidsfelt. Dette minner meg om en bok jeg leste av Aftenpostens redaktør Per Egil Hegge. «Å så må du ikke stille spørsmål». Han opplevde en professor som var enerådende på sitt felt, men som ikke tillot spørsmål. Dette gjorde Hegge bare enda mer sikker på at det var nødvendig å stille spørsmål. Den samme følelsen sitter jeg med. Jeg har mulighet for å stille skriftlige spørsmål via kommunestyret. Det vil jeg gjøre, men det blir ingen dialog da. Her er et lite utvalg av hva jeg ønsker svar på:

- Har vi tilfredsstillende fastlegedekning? Har fastlegene ønsker til kommunens politikere?
- Er kommuneoverlegen fornøyd med helsetjenestene i kommunen? Er det punkter kommuneoverlegen ønsker at politikerne prioriterer annerledes enn i dag?
- Er legedekningen til syke og gamle som får hjelp via kommunen tilfredsstillende?
- Er omsorgen ved våre sykehjem god og forsvarlig etter de regler, normer og estiske standarder som sykepleiere skal arbeide etter?
- Finnes det pasienter som mottar hjemmesykepleie som heller burde ha sykehjemsplass?
- Får vi tak i tilstrekkelig med faglærte vikarer når sykefraværet er så stort?
- Har ansatte andre forslag til å få ned sykefraværet enn de som politikerne er kjent med?
- Tømmerli mister 24 senger til intermedieært «sykehus» og rehabilitering. Er det beregnet hvor store resurser dette krever av hjemmesykepleien for i stedet å gi hjelp hjemme?
- Vil bortfallet av korttids plasser gjøre at pårørende slites ut slik at kommunen må overta omsorgen raskere enn om korttids plassene bestod?

Ingen bedrift jeg kjenner fikser alt bra. Det finnes alltid ønsker om forbedringer. Slik bør det også være i kommunen. Jeg aksepterer att det finnes feil, mangler og forbedringsmuligheter, men bortsett fra høyt sykefravær og dobbeltrom skal alt være i beste orden. Kanskje er det det, i så fall burde det ikke være farlig å tillate spørsmål. Men kanskje er ikke alt like rosenrødt, slik at vi politikere også skulle ta del i å prioritere. Men til det kreves kunnskap. Derfor er spørsmål viktig.

Ringsaker er en god kommune, vi blir penere og penere, får fler innbyggere, vi har god orden på økonomien selv om vi mangler penger, men vi har ett stort ansvar for at helsetjenestene er gode. Det er en utfordring når vi stadig må kutte, ta over sykehusoppgaver og får flere eldre. Vi har vedtatt flere tiltak som administrasjonen ikke ønsker å bruke penger på og derfor ikke budsjetterer, eksempler er Palliativ enhet og økte resurser til barnevernet. Jeg er bekymret, derfor stiller jeg spørsmål slik jeg til stadighet gjør om barnevernet. Planer er ikke nok, handling må til. Vi vedtok en barnevernplan til 8.mill kr, men det må inn på budsjettet og jo lenger vi venter desto mer etterslep blir det og desto fler lider. Når vi må kutte må vi vite hvor det skader minst og unngå at vi dytter store kostnader foran oss slik vi gjør i barnevernet.

Haakon Wiig Ringsaklista.

Okt 2012